

DK - DIALOG

Cena 3,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

ZÁKLADNÍ MYŠLENKY K PŘÍPRAVĚ STANOVISKA DEMOKRATICKÉHO KLUBU K ÚZEMNÍMU ČLENĚNÍ STÁTU A K DALŠÍM AKTUÁLNÍM OTÁZKÁM VEŘEJNÉ SPRÁVY

Územní členění každého státu je jedním ze základních předpokladů fungování veřejné moci v oblasti soudnictví a veřejné správy. Lze chápat obavy, které v roce 1990 vedly ke zrušení krajských národních výborů. Narušení dříve platného administrativního uspořádání však mělo na mnoha úsecích veřejné správy za následek její nepřehlednost, byrokratizaci a nezodpovědnost, přičemž občané zůstávají stále převážně pouze adresáty rozhodnutí státní správy. Zřízení okresních úřadů se ukázalo jako nedostatečné a neúplné opatření, a to jak z hlediska požadavku na samosprávu, tak z hlediska možnosti občana dovolat se svého práva soudní cestou i ve věcech veřejných subjektivních práv.

Vytvoření nižších celků je také předpokladem naplnění reformy veřejné správy z pohledu, jaký subjekt a na kterém stupni bude vykonávat veřejnou správu. Má být jejím základem hierarchicky uspořádaná státní správa, budovaná na principu úřednickém a jmenovacím, nebo má být kombinována se samosprávou, vykonávanou volenými funkcionáři?

Demokratický klub má za to, že tato problematika by neměla být zpolitizována a že by se neměly vyskytovat povrchní návrhy jejího řešení, jak je vidíme i v denním tisku. Česká republika je jedním z mála skutečně demokratických evropských států, které nemají dosud vyřešenou otázku středních článků veřejné správy a samosprávy na regionální úrovni. Oddalováním řešení vznikají ve státní správě zcela nesystémově různé odborné (dekoncentrované) úřady, ať už jako organizační složky ústředních úřadů, nebo jako jim podřízené samostatné organizační jednotky. Důsledky horečné činnosti ohrožených byrokratických struktur před reformou a posilování těchto struktur se jen těžko později napraví. Jde nejen o vymezení organizačních jednotek a počet jejich pracovníků, ale zejména o hledisko odborné kvalifikace a bezúhonnosti těchto pracovníků ti v institutu tzv. definitivy spatřují záruku své další existence. Skutečná reforma veřejné správy se nemůže omezit jen na dekoncentraci, ale musí směřovat i k deetatizaci, tj. k samosprávě různých společenství vytvářejících uvnitř státu a v jeho rámci mnohovrstevnou občanskou společnost. Sdružovat se patří mezi základní lidská práva a svobody.

Demokratický klub proto žádá všechna kompetentní místa, aby při řešení územního členění státu a reformy veřejné správy:

- dbala na dodržování Ústavy, která územním celkům zaručuje samosprávu, a respektovala v této věci zkušenosti jiných evropských zemí, jakož i Evropskou chartu místní samosprávy,
- vyvinula snahu, aby definitivní rozhodnutí o počtu vyšších samosprávných územních celků bylo učiněno co nejdříve a aby počet těchto celků jim umožňoval plnit funkci skutečného středního stupně veřejné správy; přitom oddělení nebo neoddělení státní správy na tomto stupni by mělo vycházet z ryze odborného posouzení,
- prováděla důslednou a odpovědnou personální politiku ve správních úřadech všech stupňů za účelem soustavného zkvalitňování státního aparátu; při projednávání a schvalování zákona o státní službě ba pak bylo třeba důsledně sledovat, aby tzv. definitiva nebyla obecným a jednorázovým řešením, neboť na ministers-tvech i jiných správních úřadech pracuje dosud větší počet lidí, kteří nemají potřebnou kvalifikaci a jejichž bezúhonnost může být problematická.

* * *

Výzva k vyjádření:

Předsednictvo výboru Dk předkládá všem členům Dk a čtenářům Dk-Dialogu tyto základní myšlenky pro přípravu stanoviska Dk s prosbou, aby své případné připomínky k obsahovým i formulačním otázkám sdělili na adresu Dk do 15.11.1994.

Ad: SUVERENITA, IDENTITA A EUROFOBIE

V Dk-Dialogu č.5/94 mě zaujal článek Jana Friedlaendera s výše uvedeným názvem.

Je velmi obtížné vytvořit evropskou jednotu a současně dosáhnout stavu, kdy by si všichni zachovali svou národní identitu a rovnoprávnost. Je zde zřejmě třeba vzít v úvahu hlediska jak ekonomická, tak kulturní, příp. sociální. Poučme se z historie.

Ještě poměrně nedávno existoval u nás feudální řád, kdy poddaní odevzdávali díl svých výtěžků na hrad nebo zámek. Tyto daně byly vymáhány někdy mírně, jindy krutě. To samozřejmě vyvolávalo odpor a snahu o osvobození z této závislosti. Později se emancipační snahy zdůvodňovaly odporem k vydržování center, jako byla Vídeň za Rakousko-Uherska, Praha za Československa, a nyní třeba nechuť Košičanů vydržovat Bratislavu. Zrušená okresní města se cítí zanedbávána současnými okresními městy (Turnov-Semily, Žatec-Louny, Roudnice-Litoměřice). Poznatkem ze všech těchto příkladů pro tvorbu evropské společnosti je nutnost provést co největší decentralizaci všeho. Aby výtěžky práce jednotlivých regionů neplynuly do nějakého dalekého centra, které by potom "milstivě" poskytovalo půjčky produkčním oblastem. To by měl být při formování Evropy jeden z hlavních požadavků.

Druhá oblast je oblast jazyková a kulturní. Josef II. měl říši, kterou rozlohou možno přirovnat k současné Evropské unii. Vždyt dnešní "evropská" měřítka jsou snáze zvládnutelná než tehdejší monarchie. Jako nezbytnost viděl Josef II. jednotu jazykovou. Jeho germanizační snahy vyvolaly, jak známo, národní probuzení v mnoha národech říše a předznamenaly její rozpad. Dějiny se

neopakují sice doslova, ale určité prvky se v obměnách vynoří znovu. Jde o jazykovou a národní kulturu. Správně kol. Friedlaender uvádí, že "kultura, jazyk a způsob života každé společnosti je tím, čeho se tyto kolektivy nikdy nesmějí vzdát". Dále však připouští, že by v budoucích generacích k těmto ztrátám mohlo dojít. Je jasné, že dalekou budoucnost můžeme ovlivnit jen omezeně, ale musíme se o to pokusit.

Chci se dotknout oblasti, kterou někteří budou považovat za málo racionální, ale ona je racionálnější než některá jiná. Vznik českého státu a celá řada výročí připomínají slavnou dobu císaře Karla IV. Někdy se připomíná evropský rozměr myšlení J.A.Komenského, jindy federalizační snahy Jiřího z Poděbrad. Slavné a pozitivní rysy těchto epoch stojí na dvou hlavních pilířích: opravdu žitým křesťanstvím a nadnárodním jazyku (tehdy latíně). Naproti tomu všechny kruté převraty a zvraty tohoto století vykazovaly vždy odklon od duchovních hodnot a absolutizování hodnot materiálních. Jako nápravu je třeba uvést do rovnováhy obě podstaty člověka: tělo i ducha. Tak jako tělo umírá, když je opuštěno duchem, tak i společnost hyne, žije-li jen hmotně. Nelze tedy řešit budoucnost Evropy jen ekonomicky, ale i kulturně.

I když v pozadí současných konfliktů v Evropě stojí vždy určité kapitálové zájmy, přece jen se národy nebo národnostní skupiny vrhají proti sobě z důvodů národnostních, jazykových a kulturních. Vnější znakem národa nebo určité kultury je jazyk. Jakým jazykem člověk promluví, takovou národností je označován. Je tedy jazyk podstatným činitelem ve vztazích mezi národy a kulturami. Převaha nebo nadvláda jednoho jazyka je převahou nebo nadvládou dotyčného národa a kultury. Je zdrojem nespokojenosti, nepokojů nebo i nepřátelství. Vidíme to v Irsku, Jugoslávii, na Kavkaze, ale bylo to i u nás ve vztazích česko-slovenských. Někdy právem, jindy jen domněle.

Ohlédněme se, zda bychom se neměli poučit i z druhého pilíře doby Karlovy, Jiřího z Poděbrad či Komenského. Tyto doby i při nedostatku technických prostředků vytvořily hodnoty, kterým se ještě dnes obdivujeme a jimiž se chlubíme. Bylo to proto, že vzdělaností vládla latina, nadnárodní jazyk, který nikoho nepovyšoval a nikoho neopomíjel, ale umožňoval všem volný pohyb myšlenek, profesorů i studentů po celé Evropě. Germanizační snahy Josefa II. daly impuls k nahrazování latiny národními jazyky a tím k jejímu úpadku. Znamenalo to ztěžování vzdělání (i když současně knižtisk šíření informací usnadňoval) a také nárůst národnostních rozbrojů a využívání jazyka k ekonomické a kulturní nadvládě.

Abychom tomu v budoucí Evropě předešli, musíme mít nadnárodní jazyk. Jelikož není prakticky možno oživit latinu, protože je pro prostého člověka příliš složitá, je zde jazyk, ke kterému dal impuls a směrnicí Komenský a který před sto lety sestavil dr. Zamenhof. Jmenuje se esperanto. Je to jazyk sestavený z přirozených jazykových prvků, esence předností všech jazykových rodin, včetně východoasijské. Právě v něm viděli konkurenci své rozpínavosti jak Hitler, tak Stalin, a proto jej téměř zničili. Svou životnost a použitelnost prokazuje esperanto tím, že, ačkoliv je dále rozvíjena jen dobrovolní stoupenci harmonie mezi lidmi a národy, je v něm přeložena značná část literatury, slouží jako průprava pro studium mateřského i cizích jazyků a je vhodné i pro přesné vyjádření odborných informací, což vítají především národy donedávna koloniální, těžce nesoucí pokračování kulturní nadvlády dřívějších vládců.

Sám jsem došel k tomuto závěru téměř na konci života, po ceš loživotním pěstování celé řady cizích jazyků a chtěl bych této myšlence, s cílem dosáhnout míru a harmonie mezi národy, věnovat zbytek svých sil.

Jiří Laube

OHLÉDNUTÍ ZA SLETEM

"Sokol žije!" ozývalo se v průvodu Prahou. V defilé statečných, které pamětníkům sletu 1938 a nám, cvičencům toho posledního v roce 1948, vhánělo slzy do očí. V úporném vedru pochodovala Věrná garda, delegace Sokolů z USA, Kanady, Austrálie, Francie, Jugoslávie, Ruska, Slováků, provolávající slávu Praze. Sokolíků od drobotiny po ženy a muže víc než v letech, zahanbující současnou generaci šedesátníků svou vitalitou a odvahou. Tisíce jich přijely, z ciziny i ze všech koutů Čech, Moravy a Slovenska, aby tu cvičili a pomohli vzkřísit sílu myšlenek, které nás kdysi spojovaly. Vroucně jsem si přála, aby se všichni v pořádku vrátili po sletu do svých domovů, aby jim Praha ukázala jen vlídnou tvář, aby nic nezkalilo jejich dojmy. Zároveň jsem se styděla za všechny, kdo udělali tak málo, aby se o sletu vůbec vědělo. Paměť mi vybavila spolehlivě šlapající, servilní mašinérii kampaní na spartakiády, v níž se reportéři všech masmédií předháněli, kdo víc, kdo líp a s větší pompou.

"Ni zisk, ni slávu," stálo na jednom ze sokolských transparentů. "Sokolu, co mu patří," stálo na rubu téhož. Zapadá vůbec to staré sokolské heslo do dnešního mumraje honby - právě jen za ziskem? Vrátilo se Sokolu skutečně všechno, co jeho bylo a jest? Navzdory všemu se "zmohli" na slet. Událost, kterou měla žít celá Praha; aspoň některá z obřích cedulí mohla místo bombastické reklamy na bůhvíco přivítat Sokoly, aspoň z pár oken a domů mohly zavlát vlajky! Přinejmenším z těch nezdobených, když se krásnilo na povel! "Něco napiš, ne moc skepticky," radil znavený reportér kolegovi cestou ze Staroměstského náměstí, "už to končí." Chyba, měl počkat. Bylo to jen čelo průvodu. Tím to nekončí, tím snad začne vzkříšení, i když tentokrát dala většina Pražáků přednost chatám a vytrvalým přenosům z fotbalového mistrovství. Pan prezident odjel přebírat další z cen, prořídle zástupy mávajících Pražanů milosrdně doplnily zevlující davy turistů, nechápajících, oč vlastně jde, proč tu v horku a za zvuku písní pochodují lidé pod korouhvemi, které ani zloba času nevyrvála Sokolům z rukou.

"Ať žije Sokol!" Vy všichni jste mi dali lekci, kterou nepomenu. Příště už půjdu s vámi, pokud mi zdraví jen trochu dovolí, i kdyby se všechna masmédia včetně našich pohlavárů k vám obrátila pozadím. Sokol byl tou nejdemokratičtější organizací, která v nás, kdysi mladých, pěstovala kromě tělesné zdatnosti také kázeň, vedla k zodpovědnosti a pořádku. Učila toleranci - nikoho nezajímalo, zda chodíme zároveň do Junáka, Orla či DTJ. Poskytovala vědomí, že člověk někam patří a není nikdy beznadějně sám, že je třeba si navzájem pomáhat, nebýt chamtivý sobec, že čest a lidská důstojnost nejsou papírové fráze z čítanek. To nebylo tak málo.

V roce 1991 vyšla v nakladatelství Josefa Hřібala v Praze studie Zory Dvořákové "T.G.Masaryk, Sokol a dnešek". Domnívám se, že splnila víc, než si předsevzala - "napomoci k odstranění neznalostí a desinformací o Sokole, záměrně šířených v uplynulém

čtyřicetiletí", - "přiblížit Sokol z pohledu T.G.Masaryka...". Dala jasnou odpověď na otázku, zda Sokol je či není jen historickou reminiscencí, ožíváním minulosti, sic velké a slavné, nicméně dávno vyvanulé. Pochybuji, že si ji přečetl kdokoli z těch, kteří tak rozpačitě přešlapují v marné snaze nalézt nějaký recept k nápravě mravní devastace společnosti. Členům (i nečlenům) Dk ji vřele doporučuji.

A.Šubrtová

KE DNI HOLOCAUSTU

Motto: "Pro vítězství zla stačí, když slušní lidé nebudou dělat nic" - Edmund Burk (1729-97).

"Den holocaustu" nám umožnil opět si připomenout hrůzy spojené s tzv. konečným řešením židovské otázky, jež bylo do té doby pro evropskou kulturu nepředstavitelné. Průmyslové vyvražďování miliónů lidí ve jménu jakési vyšší ideologie, založené na pofiderní čistotě rasy, se stalo skutkem právě proto, že slušní lidé ve své většině nedělali nic. Nástup nacismu byl chápán jako opeřetní fraška, která však přerostla v největší tragédii lidstva. Pozdější oběti nacismu myslely, že "Mein Kampf" je pouhým plácnutím do vody. Vždyť přece Německo byla říše hudby, vlast Beethovena, Goetha.

Po skončení války a odhalení hrůz továrny na smrt v Osvětimi - Březince (a dalších) si svět myslel, že antisemitismus skončí stejně jako třetí říše v propadlišti dějin. Početné antisemitistické procesy a perzekuce židovských obyvatel v zemích komunistického bloku však tuto tezi popřely. Vulgární antisemitismus režimu byl schován do ideologií zaštitěného "boje proti světovému sionismu". Představitelé tohoto boje ve jménu marx-leninské ideologie byli ochotni ke spolupráci s teroristickými islámskými skupinami, které vraždily školní děti v Izraeli, unášely a vyhazovaly do povětří letadla izraelských a západních leteckých společností. I na našem území byli teroristé cvičeni. Antisemitistické výpady proti chartistům a nepohodlným intelektuálům byly na stránkách Rudého práva i dalších tiskovin běžné.

Ani dnes by se slušní lidé neměli nechat ukolébat pocitem, že demokracie a s ní související bezpečí pro občany všech vyznání a názorů jsou neohroženy. V době, kdy je v našem státě rozšiřován časopis "Arijský boj", kdy týdeník "Politika" dlouho vycházel v desetitisícovém nákladu, než byl konečně zastaven.

Tento týdeník se nezastavil ani před "osvětimskou lží" a zveřejnil "Částečný seznam Židů a židovských míšenců v současné české kultuře". Na tyto útoky představitelé společnosti až na čestné výjimky nereagovali. Brněnský "Dnešek" je pak přímým nástupcem "Politiky".

Je potřebné, aby občané, pokud chtějí žít ve skutečně občanské společnosti, reagovali na tyto útoky, které jsou otevřeně vedeny proti samé podstatě demokracie.

Miloslav Šašek

Poznámka redakce:

Uveřejňujeme tento příspěvek, který se již nevešel do 6. čísla Dk-Dialogu před prázdninami, i se zpožděním, protože jeho

aktuálnost nadále trvá. Svědčí o tom i postoj, jaký k činnosti vydavatele týdeníku "Politika" zaujal soud.

DVĚ POZNÁMKY NA OKRAJ

Demokracie je, jak stále jasněji vidno, věc složitá. V teorii i praxi, dokonce i pro politiky a filozofy. Je to víc než patrné i v každodenním životě našeho státu, v parlamentě, ve sdělovacích prostředcích, v televizních Debatách a Arénách, všude.

Někdy se zdá, jako by šlo - řekněme ve sporu občanská společnost versus společnost občanů - jen o slova, ale při bližším ohledání se ukáže, že jde o spor dvou koncepcí: o rozšíření nebo zúžení forem občanského sdružování. Do této kategorie patří i problematika podpory či nepodporování tzv. neziskových organizací, o které se hodně psalo a mluvilo, takže ji zde není třeba rozvádět. Přiznám se, že sotva mohu pochopit, proč všemožně nepodporovat vznik organizací, které jsou ochotny výsledky své činnosti (i podnikatelské) věnovat na věci bohubílé, na kulturu, na péči o staré a nemocné atp., když sám stát tuto ochotu projevuje značně nedostatečně a tvrdí, že na to nemá. Anebo proč, když se už něco takového jako např. Česká lotynka na podporu české kultury povolí, ministerstvo financí vzápětí povolí další obdobnou loterii, čímž efektivnost té první prakticky torpéduje?

Příklad číslo dvě: volby a nezávislí kandidáti. Pan prezident se zasazuje o to, aby vedle stranických kandidátek byla dána větší možnost politického uplanění i osobnostem, které se nehlásí k žádné politické straně, pan premiér a předseda naší zatím nejsilnější strany vyslovuje vážné pochybnosti a je víceméně proti. Možná, že plně nechápu jistá nebezpečí prezidentovy koncepce, ale zdá se mi, že jeho představa je do důsledků dovedená idea svobody jednotlivce rozhodovat se i v politických otázkách podle vlastního svědomí, pouze se zřetelem k zájmům a potřebám občanů, bez ohledu na event. momentální zájmy té či oné strany. Kombinace stranických kandidátek a individuálních kandidatur známých, morálně i odborně se osvědčivších osobností, které se nechtějí svázat se žádnou politickou stranou, se mi jeví z hlediska opravdového demokratismu jako šťastné řešení.

J. Janoušek

OZNÁMENÍ ČLENŮM

V poslední době se ozývají stížnosti na doručování zásilek s Dk-Dialogy. Zejména od té doby, kdy používáme poštovní novinové sazby, se tyto stížnosti množí. Chyba není na naší straně, neboť náš adresář je kompletní. Jsme však připraveni chybějící čísla po upozornění zaslat znovu. Sdělte nám též adresy ev. zájemců o Dk-Dialog. Zašleme jim nezávazně několik čísel na ukázkou.

red.

DOPORUČUJEME K PŘEČTENÍ

Ladislav Karel Feierabend: Politické vzpomínky (I). Atlantis 1994, 480 s. Ve třech částech prvního dílu je zachyceno kritické období předválečného Československa od přímého účastníka těchto událostí, který byl tehdy ve vysokých státních funkcích: srpen

1938 - březen 1939, březen 1939 - leden 1940 a leden 1940 - červenec 1940. Pavel Tigrid v krátké předmluvě vyzdvihuje zejména objektivitu autora a jeho snahu podat věrný obraz osob, událostí a doby.

* * *

Vladimíra Dvořáková - Jiří Kunc: O přechodech k demokracii, SLON 1994, 160 s. Politologická studie seznamující s diskusemi, přístupy a výsledky zkoumání přechodů k demokracii v západní politologii v posledních dvaceti letech. Autoři se zaměřili na otázky charakteru odstraňovaného režimu, samotného momentu zlomu, typologie cest přechodu, periodizace a rytmu změny a na problematiku tzv. starých struktur. Kniha nepojednává o konkrétních osobách a aktérech, ale o tom, jak určitá počínání těchto aktérů někdy k demokracii vedou, jindy nevedou. V českém prostředí je to první publikace tohoto druhu. Mohla by čtenářům umožnit i nový pohled na dosud publikované dokumenty, memoáry či analýzy československého přechodu k demokracii.

- kík

K INFORMACI

Obsah druhého ročníku Dk-Dialogu (1992)

- č.1 Návrh zákona o volbách do Federálního shromáždění předložený prezidentem ČSFR Václavem Havlem (SÝ)
Josef Srbený: A co krize prezidentská?
- č.2 Předběžné stanovisko Dk č.5 k návrhu volebního zákona předloženému prezidentem ČSFR Václavem Havlem
- č.3 Josef Srbený: Systém poměrného zastoupení a systém většinový (3) - Osobnosti a strany
- č.4 Zdeněk Pavlík: Ad: Úvaha časová a nadčasová
- č.5 Jan Friedlaender: Autorita demokratické moci
Josef Janoušek: Co je a co není demokratické
- č.6 Stanovisko Dk č.6: Prohlášení Demokratického klubu k otázce nahraditelnosti referenda
Vladimír Šust: Několik poznámek na okraj platného volebního zákona
- č.7 Vladimír Čermák: K otázce referenda
Zdeněk Pavlík: Referendum ano, či ne
- č.8 Alena Šubrtová: Kriminalita a demokracie
Antonín Tějnor: Nesouhlasím
Zdeněk Pavlík: Ad: Nesouhlasím
Josef Janoušek: Ještě poznámka na okraj diskuse o referendu
- č.9-10 Zpráva odstupujícího výboru pro I. valnou hromadu Demokratického klubu
Zpráva o hospodaření - Tematický přehled diskuse
Usnesení I. valné hromady Demokratického klubu, konané dne 21. listopadu 1992 v Městské knihovně v Praze
Nově zvolený výbor Dk a revizní komise

Obsah třetího ročníku Dk-Dialogu (1993)

- č.1 Stanovisko Dk č.7: Prohlášení Demokratického klubu k projevům rasismu v České republice
Jan Bouzek: Zamyšlení o restitucích
Vzpomínka na Vladimíra Urbana (K.V.)
- č.2 Josef Srbený: Za Vladimírem Urbanem
Zdeněk Pavlík: Exil a my
- č.3 Stanovisko Dk č.8: Prohlášení Demokratického klubu k připravovanému zákonu o III. odboji
Alena Šubrtová: Několik poznámek k romské problematice
Jan Stránský: Ad: Zamyšlení o restitucích
- č.4 Stanovisko Dk č.9 k současné situaci Rádia Svobodná Evropa, sdělené formou dopisu prezidentu Spojených států amerických
Jan Friedlaender: Pro příště
Josef Srbený: Nad stanoviskem Dk č.8 "Prohlášení Demokratického klubu k přípravám zákona o III. odboji"
- č.5 Alena Šubrtová: Nejen o restitucích
Jan Bouzek: Otevřený dopis Janu Stránskému
- č.6 Jan Bouzek: Takzvaná sudetská otázka
Alex Wynnyczuk: Nebezpečí zevšeobecňování
František Filaun: Více vzájemné tolerance
- č.7 Informace o Dk v Rádiu Svobodná Evropa (red.)
Václav Frei: Místo klání věčný dialog
Alex Wynnyczuk: Rádio Svobodná Evropa
- č.8 Lumír Tuček: Sudetskou otázku nelze brát na lehkou váhu
Jiří Laube: Proč restituovat majetek církvi
- č.9 Stanovisko Dk č.10: Prohlášení Demokratického klubu ke státnímu svátku 28. října a k využívání prostor spjatých s historickými tradicemi
Josef Janoušek: Několik poznámek k tzv. sudetské otázce
Alena Šubrtová: Ještě k emigrantům a exulantům
- č.10 Jan Friedlaender: Senát
Jan Bouzek: Svěprávní občan
Americká domovina pro výchovu prací a léčbu dětských tělesných vad - snahy o obnovu (red.)
Ozvali se přátelé ze Slovenska (A.Š.)

UPOZORNĚNÍ

Další diskusní setkání členů a hostů DK se koná ve čtvrtek dne 10. listopadu 1994 od 17 hod. na Právnické fakultě UK v Praze 1, nám. Curieových 1, 1. patro, v téže místnosti jako dříve (po přečíslování č.103)

Vydavatel: Demokratický klub, pošt. přihrádka 663, 111 21 Praha 1
Odp. redaktor: Josef Janoušek, Domažlická 4, 130 00 Praha 3
Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93 ze dne 20.12.1993
Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759